

SLIJEPI PROGLEDaju, HROMI HODE...

3. nedjelja došašća, A

U našem gospodarstvu u Hrvatskoj, uza sve velike poteškoće koje se javljaju, dolazi nešto što je za nas novost. Privatni poduzetnik ne gleda toliko (kako se to prije činilo) na diplomu ili svjedodžbu svoga radnika. Za njega je prvenstveno važno kako se taj čovjek pokazuje na poslu. Ne može ga radnik zabljesnuti sjajnom svjedodžbom i posebnim preporukama. Poduzetnik traži rezultate. Nama, koji smo živjeli u prošlom sustavu, to je teško i znade nas ispuniti tjeskobom. Jer sad se radnik treba neprestano dokazivati svojim radom. Izgleda da dolazi vrijeme kada malo znače prazne riječi i isprazni papiri.

O djelima je dakle riječ. Tako dolaze k Isusu Ivanovi učenici i pitaju ga je li on stvarno Mesija kojeg iščekuju. Isus ne želi odgovarati naučenom riječju. Potiče ih da sagledaju ono što su vidjeli, pa neka onda sami zaključe. A što su to oni mogli vidjeti? Isusovim propovijedanjem i nastupom slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, grešnicima se opraštaju grijesi, siromasima se navješćuje evanđelje...

Tako postupa Isus. Puno je propovijedao. Zaredao je svim galilejskim i judejskim gradovima, poučavao je u njihovim sinagogama i u jeruzalemskom hramu. Odlazio je i farizejima i carinicima, razgovarao i sa strancima. Međutim, Isus je usto i svojim djelima potvrđivao svoje riječi (sam je govorio: „Ako ne vjerujete riječima, vjerujte mojim djelima.“). Pomagao je ljudima, liječio njihove bolesti, umnažao kruh, stvarao vino, stišavao oluju, zloduhe izgonio. I onda, na vrhuncu svoga djelovanja, Isus je sama sebe za nas predao. Za nas se krvlju znojio, bio žalostan „sve do smrti“, bio je suđen i bičevan, razapet i umro; bio je pokopan i onda je uskrsnuo i poslao Duha Svetoga.

Tu smo i mi, njegovi učenici. Po čemu će svijet upoznati da smo njegovi? Poput njega i mi naviještamo Božje kraljevstvo. Učimo, poučavamo, propovijedamo. Ali ostaje ono što je još važnije. Naš život i naša djela. Iza Isusa su ostala jasna djela: toliki izliječeni, nasićeni, toliki koje je on obradovao oprostjenjem. I konačno, ostaje djelo njegova spasenja u mucu, smrti i uskrsnuću. A što ostaje iza nas? Čime mi potkrepljujemo našu riječ? Zavišću? Dvoličnošću? Ljubomorom? Prijetvornošću? Lijenošću? Nadutošću? Samodostatošću? Ili pak iza mene ostaju djela Duha: ljubav, mir, strpljivost, blagost, susretljivost spremnost na praštanje...

Sjećamo se prvog čitanja. Pustinja će procvjetati. Ponovno će se javiti život tamo gdje je izgledalo da ga nikada biti neće. Znademo i vjerujemo: ono što se Božjom mudrošću događa u pustinji, još se više može dogoditi u životu svakoga od nas: mi možemo učiniti da u Božjem kraljevstvu i naš život procvjeta.

Sad smo stvarno neposredno pred Božićem. Koja su to dobra djela koja bi trebala nicati iza mojih koraka, koji su to uveli plodovi moga djelovanja? Što bih mogao posve određeno učiniti da posvjedočim Kristovo spasenje i njegovu ljubav? Što bi to od mene očekivao moj najbliži, moj drug, prijatelj, sudrug na poslu i u školi, moj susjed, možda onaj kojega s mukom podnosim? Još ima vremena do Božića. Učinimo nešto dobro. Samo će nam tako Božić biti radosan. Samo ćemo tako i mi sami biti na radost i sebi i drugima.

Zvonko Pažin